

Top Orthopedie in Putten.

Een ongeluk zit in een klein hoekje. Dat zeggen we allemaal wel eens. Maar toen onze oude Labrador Tracey op onze eigen oprijlaan werd aangereden door een haastige koerier, voelden we ons bloed in azijn veranderen.

Het gegil van haar ging door merg en been. Rechter achterpoot bungelde erbij, schreeuwend van pijn strompelde ze het huis in... paniek alom. Koerier weg... maar nu eerst onze zorg voor Tracey.

Want Tracey is een Labrador van schrik niet: RUIM 12 JAAR!!

Aktie – meteen naar Dierenkliniek Putten!

Onmiddellijk met mandje en al in de auto, gebeld naar onze **“Dierenkliniek Putten”** en met halsbrekende snelheid er heen. De medewerkers van de kliniek stonden buiten al met een brancard te wachten. Tracey lag half versuft in de auto. Oh wat een drama.

Direct door naar de röntgen en de foto's die we te zien kregen waren meer dan afschuwelijk. Het grote pijpbeen in haar bil partij was finaal door midden en allemaal botsplinters er om heen. Kansloos was onze eerste gedachte.

Aan de balie besproken wat de mogelijkheden waren. En dat waren er drie:

- Inslapen
- Achterpoot amputeren
- Een zéér ingrijpende operatie.

Tracey mag dan wel ruim 12 jaar oud zijn, het is een ongelooflijk pientere dame, gaat nog volop mee op eendenjacht, jakkert achter de konijnen aan, al met al een uiterst vitale viervoeter.

Over de eerste 2 mogelijkheden werd niet eens gesproken en de kosten van punt 3 waren ook niet belangrijk. Nu telde alleen hoe we ons meisje weer gezond kregen.

Desnoods een krantenwijkje of een schoonmaakhuisje om de hoge rekening te kunnen betalen, maar we gaven haar alle kansen. Dus “carte blanche” en opereren.

Dat ze de zware operatie door de absolute top chirurg Dr. Suzanne Coenraats-de Roos van ruim 2 uur zou doorstaan, wisten we van te voren al zeker. Zo een oude taaie dame, zo vitaal, “oh dat gaat zeker goed komen.... Maar die achterpoot???”

Wachten bij de telefoon en die rinkelde **zeker 3 uur later**. Het was een enorme klus geweest, al die losse bot fragmenten, maar... alles zat weer op zijn plaats een grote “plaat” er overheen geschroefd en nu afwachten en moet de genezing gaan beginnen. Nog steeds kippenvel als je de foto's ziet vóór en ná de operatie. Hoe is het mogelijk om zo iets weer recht te zetten.

De volgende dag mochten we haar ophalen. Ze was heel rustig geweest en keek ons helder aan. In de auto getild en naar huis. Dan valt meteen op hoeveel van die “rot “ verkeersdrempels er in de weg zitten. De ene hobbel na de andere hobbel. Om gek van te worden.

Tracey weer thuis

Met een hele zak pijnstillers, antibiotica en nog veel meer zou het moeten gaan lukken.

We werden nog heel streng toegesproken.

Als... het allemaal goed zou gaan, dan moesten we na een week of 4 verwachten dat Tracey wel weer eens een spurtje zou willen maken... en het was echt 6 WEKEN ALLEEN PLASJE EN POEPJE in de tuin en meteen weer haar mandje in.

De kans op “metaalmoetheid” in de grote plaat over het enorme fractuur met veel schroeven loerde. .

Al die losse botten en dan een bot zo scherp door midden gebroken. Brrr...

Herstel

Gedurende de hele periode dankzij de juiste medicatie geen koorts

Geen gejank van de pijn, gewoon doorademen en doorgaan. Wat een taaie rakker. Af en toe heel diep zuchten, maar dat deden wij ook als we naar de oude dame keken.

Maar het lukte, strompel strompel door de keuken, tuin in en hup weer naar binnen. Maar het is en blijven Labradors.

Zodra de tafel gedekt werd en activiteiten in de keuken plaats vonden, gingen de oortjes van Tracey weer naar voren en na een paar dagen zat ze zowaar weer te bedelen aan tafel. En zeg dan maar eens nee....

Eind augustus gaan we terug naar Putten voor controle, maar nu al is ze weer monter en belast het pootje heel voorzichtig met lopen. Als ze even over de grens van stijfheid is, zou je zeggen dat ze weer gewoon loopt.

Bestaan wonderen dan echt nog.??? Dokter Suzanne wat zijn we u dankbaar!

(wordt vervolgd)

Henny M. Schoor